

Казалъ и отминалъ. А тя още продължавала да вири главица къмъ небето.

Макътъ я погледналъ и сбуталъ маргаритката. Избухнали въ смѣхъ.

Но макътъ, усѣтилъ, че нѣкой му дърпа ухото. Погледналъ, а предъ него стои единъ ангелъ. Наоколо безброй ангелчета, всѣко съ кутийка боя и четка. Всичкитѣ го гледали засмѣни.

— Твоята боя? — запиталъ го ангелътъ.

Отворилъ макътъ широко очи и ха-ха да си спомни боята — не може. Засрамилъ се. Отъ срамъ се изчервилъ.

— Казвай, каква боя ти опредѣли дѣдо? — извикалъ ангелътъ, хваналъ го за дветѣ уши и му раздрусалъ главата. — Казвай, че бързамъ!

Макътъ мълчалъ. Всичката кръвъ нахлула въ главата му. Цѣлиятъ почервенѣлъ.

— Ха, ето, — извикалъ ангелътъ, — ти се боядиса самъ. — И далъ знакъ съ ржка на едно бѣло ангелче. То долетѣло при него. Въ кутийката му имало черна боя. Натопило въ нея четката и му я подало.

Ангелътъ взелъ четката и мацналъ съ нея мака по зачервеното лице.

— Това пъкъ отъ мене, — казалъ ангелътъ и литналъ да догони дѣда Господа. Следъ него се понесли всички ангелчета и се изгубили въ далечината.

А макътъ оттогазъ и до днесъ останалъ червенъ, съ червено лице и черни очи.

Владимиръ Малчевъ

Л Ъ Т О

Посрѣдъ синитѣ простори
Слънчо порти си разтвори,
но преди да тръгне въ друма
слънчовата майка дума:

„Слънчице ле, рожбо мила,
чуй какво ще ти заржчамъ:
силно, рожбо, грѣй до пладне,
а следъ пладне скрий се въ облакъ,

сѣнка по поле да падне.

Че цвѣтята изгорѣха
и въ нивята булки млади,
малкитѣ деца вѣвъ люлки
и косачи по ливади.

Недей, синко, ги гори,
сѣнка върху тѣхъ хвърли!

Овесянко